רבקה גאַלין

לידער
און
דערציילונגען

ארויסגעגעבן פון רבקה גאלין בוך קאמיטעט
ניו יארק, 1937

צו מיין דאקטאר

מיין דאקטאר איז אי גוט, אי ליב,
און העלפט מיר אין געפאר,
ער פילט מיט מיינע ווייטאקן,
און טרייסט מיך אין מיין צער.

„רפואות האב איך דיר געבראכט,
איך האב זיי אימפארטירט פון ווייט,
און דאס וועט זיכער היילן דיר
די שמעכעניש אין זייט."

— דו גלויבסט אליין ניט, דאקטאר מיין,
אין דיינע גוטע רייד:
דער טויט, דער קאלטער, גרויזאמער
ער לויערט שטילערהייט.

— איך פיל זיין קאלטן אטעמען,
די קנאכעדיגע הענט,
די שוואַרצע פליגלען פלאטערן
אין צימער אויף די וועגט.

—מיט שטארע אויגן הונדערטער
דער סוף, דער סוף איז דא.
און ווי א וואַרים וועג איך קליין —
מיך שרעקט די לעצטע שעה.

— צו קענסטו אימפארטירן מיר
פון אריענט, פון ווייט,
די חכמה און די רואיקייט
פון אלטע, גרויע לייט?

— איך זאל ווי זיי באגעגענען
דעם טויט אן שרעק, אן פיין,
א ליכטיקע, א רואיקע,
מיט לידער און מיט ווין.

דאָס צויבער לאַנד

ס׳איז אימיצער פון ערגעץ געקומען,
געגומען מיין האַנט.
געפירט מיך דורך פיינלעכע וועגן,
געבראַכט צו אַ לאַנד.

ביים גרענעץ פון גאַט און פון מענשן,
דאָרט היינגט אַזאַ בריק.
דאָרט מישט זיך די העכסטע פאַרצווייפלונג
צוזאַמען מיט גליק.

דאָרט לעבט מען דורך טויזנטער יאָרן
אין קורצן מאָמענט,
דאָרט האַלט מען דעם פייער פון לעבן
מיט נאַקעטע הענט.

מיין מזל

איך לאַך פון דיר, דו נישטיקער!
איך שרעק זיך ניט פאַר דיר,
נו קום, דו בלוטיק שונא מיין,
איך עפן בריט די טיר.

דאָס ליכט פון טאָג, פון נאַכט די רו
האָסטו געוויבט ביי מיר.
דו האָסט דיין גאַנצן סם און גיפט
אריינגעהויכט אין מיר.

דו האָסט אַרומגעפלאָנטערט מיך
אין וויטאָק און אין פיין,
וואָס נאָך, וואָס נאָך קענסטו מיר טאָן,
דו, ווייסטער מזל מיין?

איך בין געלייטערט, איך בין שטאַרק
כ'בין העכער איצט פון דיר.
איך לאַך פון דיר, דו נישטיקער!
איך עפן בריט די טיר.